

кляфкането на кучетата, които боязливо бѣха се отдрѣпнали на страна, — всичко това се сливаше въ единъ нетърпимъ за ухото шумъ.

И ето стана нѣщо неочаквано. Изъ срѣдата на колѣничилитѣ мжченици се надигна единъ старецъ, дойде почти подъ самия тронъ на императора, размахна заплашително юмруци и гласътъ му проеца:

„Убиецо на жена си и на брата си, убиецо на майка си, подпалвачо, твоитѣ часове сж прочетени! Смъртъта виси надъ тебе, гробътъ ти е изкопанъ. Ти си вече трупъ, който скоро ще развони. Горко ти, чашата ти е препълнена!“

Изплашенъ, Неронъ за мигъ изпадна немошно. Следъ малко повика единъ преторианецъ и му каза нѣколко думи. Преторианецътъ се отстриани бързо и следъ това бѣха отворени кафезитѣ на звѣроветѣ. Нахвърлиха се въ арената тигри и пантери, хиени и чакали, мечки и вълци. Море отъ напѣстрени жълти и кафяви животински тѣла се движеше насамъ-нататъкъ. Въздухътъ се цепѣше отъ ревъ, вой и лаене, каквито до сега не бѣха чувани на земята, — нѣщо неочаквано отъ римския народъ. Тукъ и тамъ отъ тая ужасна гледка жени изгубиха съзнание. Ужасенъ бѣ и самиятъ императоръ. Отъ нѣкои мѣста се чуваха гласове: „Стига вече! Стига вече!“

Когато християнитѣ бѣха умъртвени до последния човѣкъ, звѣроветѣ започнаха сами да се нападатъ. Започна се нова игра, която отново успокои напрегнатитѣ нерви на тълпата. Стрелци се наредиха до решетката, която отдѣляше арената отъ седалищата на зрителитѣ, и стрела подиръ стрела летѣха върху дивитѣ звѣрове. Най-напредъ бѣха избити кучетата, после чакалитѣ, следъ тѣхъ хиенитѣ, вълцитѣ и мечкитѣ, и най-после благороднитѣ хищници: пантеритѣ, тигритѣ и лъвоветѣ.

